

РОЗДІЛ 1 ШАРЛОТТА

Рік тому я обрала б піти на вірну смерть, ніж опинитись у цьому місці. Не зрозумійте неправильно: я не сноб. У дитинстві ми з мамою годинами переривали полиці секонд-хендів. І це ще було за часів, коли секонди називалися *Goodwill*. А розташовані вони були переважно в робочих кварталах. Сьогодні ношені речі називають вінтажними і продають у Верхньому Іст-Сайді за чималі гроші.

Я почала ходити в «злегка вживаному» одязі ще до того, як це стало модним у всьому Брукліні.

Однак турбували мене не самі секонд-хенди, а весільні сукні, що там продавалися, і минуле, яке вони несли за собою.

Чому вони тут опинились?

Я дістала з полиці наймилішу бальну сукню від Вери Вонг із перехресним корсажем і каскадною сатиною спідницею. Моя версія — «Казкові очікування — розлучення через пів року». Ніжна мереживна сукня-русалка

від Монік Луїльє — «Наречений загинув у жахливій автокатастрофі». У розпачі дівчина, яка-так-і-не-стала-нареченою, пожертвувала її церкві на щорічний розпродаж. Кмітливий перекупник узяв її задарма і, продавши, збільшив свої інвестиції втричі.

Кожна сукня мала свою історію, і моя лежала на полиці під назвою «Він виявився брехливим шматком лайна». Зітхнувши, я повернулася до двох жінок, які сварилися російською біля стійки адміністратора.

— Це колекція наступного року, чи не так? — запитала вища жінка з недолугими криво намальованими бровами.

Я щосили намагалася не витріщатись на них, але у мене кепсько виходило.

— Так. Це весняна колекція Марчези.

Жінки наполегливо продовжували гортати каталоги, хоча я сказала їм ще двадцять хвилин тому, що ця сукня з майбутньої, ще не виданої колекції. Напевно, їм хотілося дізнатися початкові ціни дизайнера.

— Не думаю, що ви зараз її там знайдете. Моя майбутня свекруха... — я затнулася й виправилася: — Моя колишня майбутня свекруха нібито має зв'язки з одним із дизайнерів.

На якусь мить жінки зосередили на мені свої погляди, а потім продовжили сперечатись.

Як скажете.

— Видно, вам потрібно більше часу, — пробурмотіла я.

У кінці магазину я знайшла стійку для одягу з написом «НА ЗАМОВЛЕННЯ». Я всміхнулася. У мами Тодда стався б серцевий напад, якби я відвела її в місце, де вивіски були написані з помилками. Вона обурювалася б, що їй не принесли шампанського, поки я була в примірятьні.

Господи, невже я напилася шипучки Kool-Aid від Roth і тепер майже як одна з тих зарозумілих сучок?

Проводячи пальцями по пошитих на замовлення сукнях, я мимоволі зітхнула. За ними мають ховатися ще цікавіші історії. Амбіційні наречені, занадто свавільні для своїх нудних хлопців і чоловіків. Це були сильні духом жінки, які пливли проти течії, виходили на мітинги та знали, чого хотіли.

Я зупинилася біля А-подібної білої сукні, прикрашеної багряними трояндами. Ліф корсета мав червоні смужки вздовж кісточок. «Покинула хлопця-банкіра заради художника-француза, який жив по сусідству, у цій сукні вона вийшла заміж за П'єрра».

Жодні дизайнерські сукні не підійшли б цим жінкам, бо вони точно знали, чого хотіли, й не боялися про це сказати. Вони йшли за покликом свого серця. І я їм заздрала. Раніше я була однією з них.

Глибоко всередині я була особливою, зробленою «на замовлення» — саме так, з помилкою. У який момент я загубила себе і стала такою посередньою? Мені забракло сміливості сказати правду Тоддовій мамі, через що на весіллі в мене мала бути нудна недолуга сукня.

Діставши останню сукню з полиці на ЗАМОВЛЕННЯ, на якусь мить я остовпіла.

Пір'я!

Це було найкрасивіше пір'я, що я коли-небудь бачила. І ця сукня була не біла — вона була рум'яна. Ця сукня була приголомшлива. Вона мала саме такий вигляд, який би я хотіла, щоб мала моя сукня на замовлення. Це була неабияка сукня. Це була ТА САМА сукня. Топ без бретельок і з легким вигином. Менші, ледь помітні пір'їнки лаконічно визирали з декольте. Корсет повністю вкритий мереживом, з якого плавно витікала красива спідниця

годе. А знизу цілий апогей із пір'я. Сукня буквально співала. Вона була дивовижна.

Одна з жінок попереду помітила, як пильно я дивилася на цю сукню.

— Можна мені її приміряти?

Вона кивнула, ведучи мене до приміряльні в кінці зали.

Я роздягнулась і почала обережно застібати вбрання. На жаль, розмір сукні моєї мрії був занадто малий. Усі мої переїдання на тлі стресу зіграли зі мною злий жарт.

Тому я залишила її незастібнутою і милувалася собою в дзеркалі. *Ось вона*. Жінка, яка має вигляд не на двадцять сім і не кинула свого нареченого, який її зрадив. Жінка, котрій не потрібно було продавати свою весільну сукню, щоб мати можливість їсти щось, окрім рамену, двічі на день.

У цій сукні я почувалася так, ніби не мала жодних турбот. Мені не хотілось її знімати. Але, якщо чесно, я починала пітніти й боялася зіпсувати сукню.

Перш ніж її зняти, я востаннє подивилася в дзеркало й відрекомендувалася уявній людині, яка захоплювалася новою мною.

Я впевнено стала, поклавши руки на стегна, і сказала:

— Привіт, я Шарлотта Дарлінг. — І почала сміятись, бо це звучало, наче я телерепортерка.

Після того як я зняла сукню, мою увагу привернув якийсь клаптик. Це був папірець блакитного кольору, ушитий у внутрішню підкладку.

*Щось позичене, щось блакитне, щось старе, щось нове*¹. Такий порядок слів? Чи навпаки?

Я збагнула, що це було «щось блакитне».

¹ Відома англійська приказка, яка походить із давньоанглійського вірша «Something Old, Something New, Something Borrowed, Something Blue, A Sixpence in your Shoe». Вважали, що наречені мають додати ці предмети на свої сукні або носити із собою в день весілля з вірою, що ті принесуть щастя у шлюбі. (Тут і далі прим. перекл.)

Піднісши папірець ближче, я примружилася, щоб прочитати записку. Угорі було написано «Зі столу Ріда Іствуда». Читаючи, я проводила пальцем по кожній літері.

Для Еллісон

«Вона промовила: “Пробач мені за те, що я люблю мріяти”, а він узяв її за руку й відповів: “Пробач мені за те, що не був поруч раніше, щоб мріяти з тобою”».

Дж. Айрон Ворд

Дякую тобі за те, що здійснила всі мої мрії.

Твій коханий,

Рід

Моє серце закалатало. Це було найромантичніше, що я коли-небудь читала. Я навіть уявити не можу, як ця сукня тут опинилася. Як якась жінка при здоровому глузді могла зректись таких потужних зізнань у почуттях? Якщо до цього я думала, що та сукня була приголомшливою... тепер вона справді була приголомшливою.

Рід Іствуд кохав її. О, ні. Я сподіваюся, що Еллісон не померла. Бо чоловік, який пише комусь такі слова, не може просто так розлюбити цю жінку.

До мене звернулася працівниця магазину:

— У вас усе гаразд?

Я відсунула завіску, щоб відповісти їй:

— Так... так. Насправді, здається, я закохалася в цю сукню. Ви вже дізналися, скільки коштів я зможу отримати за свою від Марчези?

Вона похитала головою:

— Ми не платимо за принесені речі. Ви отримаєте товарний кредит.

Чорт.

Мені вкрай потрібна готівка.

Я вказала на рум'яну сукню з пір'ям.

— Скільки коштуватиме ця сукня?

— Ви можете її обміняти.

Це спокуюшало. Я настільки зріднилася із цією сукнею, що навіть почала уявляти, як мій неіснуючий наречений написав мені цю записку. Мені не хотілося дізнаватися, яку легенду приховує це вбрання. Мені хотілось її *прожити*, створити власну історію заради цієї сукні. Можливо, не сьогодні, а коли-небудь у майбутньому. Я хотіла знайти чоловіка, який би мене цінував, міг розділити зі мною мої мрії і безумовно мене кохав. Я хотіла знайти чоловіка, який лишив би мені таку записку.

Ця сукня має висіти в моєму гардеробі як щоденне нагадування, що справжнє кохання існує.

Слова вирвалися з моїх вуст до того, як я встигла передумати.

— Я її беру.

РОЗДІЛ 2 ШАРЛОТТА

Два місяці по тому

Моє резюме терміново треба переробити. Після двох годин перегляду вакансій я зрозуміла, що мені доведеться дещо прикрасити свої навички.

Жахлива тимчасова робота, з якою я сьогодні попрощалася, могла б піти мені як досвід керівниці. Принаймні на папері це мало б непоганий вигляд. Я відкрила своє жалюгідне резюме у Word і додала туди свою останню посаду помічника юриста.

Хроман і Партнери. Це ім'я йому справді пасувало. Девід Хроман — юрист, у якого я щойно завершила тимчасове стажування, був по суті напів хробаком, напів людиною. Заповнивши термін і місце роботи, я відхилилась на спинку стільця й замислилася, що саме можу зазначити як досвід, здобутий за час роботи на того мудака.